

være ret fyldestgjørende. Jeg kan blandt Andet ikke indsee, at man ved at have fastholdt det, som i Motiverne er nævnt som det i sig selv Duffeligste, men som man dog havde Betænk- lighed ved at gaae ind paa, nemlig at Mini- steriet skulde være bemyndiget til, naar en Communalbestyrelse overskred sin Competence, da at opløse den og lade nye Valg finde Sted, at man derved vilde have frembragt nogen be- tydelig større Sikkerhed end den, der tilveie- bringes ved den Bestemmelse, som nu findes i § 46. Det er pienlyst, at nye Valg kunne gaae accurat i samme Retning som de ældre, og hvad den nævnte Fremgangsmaade navnlig ikke vil fremkalde, er en hurtigere Virkning af Regjeringens Indgriben. Hvis jeg forstod det ærede Medlem ret, var hans Indvending netop støttet paa, at den Procedure, som her er foreskrevet, var for lang, at den, selv om den tilfids kunde føre til Maalet, dog i alt Fald førte dertil ad en for lang Omvei, idet man kun igjennem Domstolene kunde komme til at ramme de Enkelte, som havde forseet sig med Hensyn til Communens Bestyrelse. Jeg haaber, at disse Bestemmelser kun meget sjældent skulle finde Anvendelse, ligesom der ganske vist ikke hidtil har viist sig nogen stor Trængsel til saadanne Bestemmelser. Det ærede Medlem vil forøvrigt vistnok ikke have overseet, at det ikke alene er § 46, der omhandler, paa hvilken Maade der kan gribes ind, naar en Communal- bestyrelse overskrider eller er ifærd med at over- skride sin Competence, men at ogsaa § 32 har Bestemmelser i saa Henseende. — I § 49 findes en Bestemmelse, som jeg ikke har kunnet ansee for at være rigtig, nemlig Bestemmelsen om, paa hvilken Maade den Tredeedel af Bidraget til Repartitionsfonden, som Amts- raadet kan paalægge Communerne i Amtet, bliver at fordele imellem disse. Det, som jeg navnlig har imod Bestemmelsen, som den findes her, er, at det er overladt til Amtsraadet efter eget Skjøn at fordele en Deel af dette Bidrag. Jeg troer, at det i Længden vil virke fuld- stændigt uvelæggen paa disse kommunale Be-

styrelser, naar vi gjøre dem til Skattepaalig- ningscommissioner. — Den ærede 6te Lands- thingsmand for 6te Kreds (W. Petersen) har formeent, at Bestemmelsen i § 55 om, at §§ 21 og 22 skulle gjælde for alle Landets Communer, var kommen ind ved en Feiltagelse, eller at den i alt Fald ikke kunde forstaaes bogstavelig. Jo ganske vist; Meningen er netop den, at §§ 21 og 22 vilde, saasnart Loven er vedtagen; blive gjorte anvendelige paa alle Landets Communer; uden dette vilde Rignings- bestemmelserne i disse Paragrafer heller ikke kunne anvendes paa Landcommunerne. Man vil kun have Valget mellem Et og To: enten, saaledes som det her findes i Lovforslaget, at gjøre Bestemmelserne strax anvendelige paa alle Landets Communer, eller at bestemme i Loven, at de fra de nuværende Bestemmelser afvigende Bestemmelser om Skattepaaligning i Landcommunerne først træde i Kraft, naar lig- nende Bestemmelser ere vedtagne med Hensyn til Kjøbstadcommunerne og Kjøbenhavn. Een af disse to Veie maatte man gaae, og jeg troer, at det vilde være det Simpleste at gaae den Veie, som er anvist i § 55. — Jeg har for- glemt at omtale en Bestemmelse, som fra først af fandtes i Lovudkastet, en Bestemmelse, som en æret Landstingsmand har savnet i det nu foreliggende Lovforslag, den nemlig, at Præsten skulde være valgbar i flere Sogne, skulde kunne vælges ogsaa udenfor det Sogn eller den Com- mune, hvori han har Døpæl. En saadan Be- stemmelse har imidlertid Folkethinget ikke villet gaae ind paa, og skjøndt jeg anseer den for i og for sig ønskelig, tillægger jeg den dog ikke en saa stor Betydning, som det ærede Medlem syntes at tillægge den; jeg skulde derfor meget ønske, at man ikke vilde rejse Strid imellem de to Thing om dette Spørgsmaal. — Naar det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (To- biesen) udtalte et Duffe om, at Loven maatte komme i Udvalg, for at det ikke — saaledes forstod jeg det idetmindste — skulde gaae den ligesaa galt som Veilovene, saa vil jeg netop gjøre en ganske modsat Betragtning gjældende,